

Manifestació a València

Dissabte, 27 d'abril del 2013

- 7.00: Sortida autocar: Plaça Universitat (davant de la Universitat)
- 9.30: Esmorzar en ruta.

- 11.30: Arribada a València, trobada per part de valencians d'ERP.V. Passejada per València, llocs emblemàtics. Record del poeta Vicent Andrés Estellés. Fira del llibre als Jardins de Vivers.

- 14.00: Edifici *Octubre*. 45è aniversari de la Llibreria 3i4. Visita al Centre. Dinar de germanor de valencians i catalans. Parlaments.

- 17.00: Manifestació pels carrers i avingudes de València: ***Contra la repressió lingüística i cultural!*** Convocada per Acció Cultural del País Valencià. (Inici a la plaça de Sant Agustí).

- 20.00: Orxata i fartons de comiat.

- 20.30: Eixida cap a Barcelona.

- 22.30: Sopar en ruta, àrea de servei d'Autopista.
- 1.00: Arribada a Barcelona.

Import: Autocar i dinar 50 €

- (1) Inscripcions: a l'IPECC, telèfon 93 213 76 48 ; ipecc@ipecc.cat
- (2) Cal ingressar l'import total de 50 €
al c/c de l'IPECC 2100-1006-52-0200061004

Organització i col·laboració:

IPECC: 93 213 76 48

Llibreria Clau de Volta - Casal Irla 93 351 54 02

Indrets del Record: 93 317 84 68

**CONTRA LA REPRESSIÓ LINGÜÍSTICA I CULTURAL
ANEM TOTS A VALÈNCIA!**

Més informació i inscripcions:

INSTITUT DE PROJECCIÓ EXTERIOR DE LA CULTURA CATALANA

Hotel d'Entitats. Providència, 42. 08024 BARCELONA (Països Catalans)

Tel: 93 213 76 48 // e-mail: ipecc@ipecc.cat // Web: www.ipecc.cat

307è ANIVERSARI DE LA BATALLA D'ALMANSA País Valencià, Països Catalans

La Manifestació de València es fa cada any al voltant del 25 d'abril, enguany s'escau el dissabte 27 d'abril, convocada per **Acció Cultural del País Valencià** i la **Xarxa de Casals Jaume I**. Aquesta tradicional manifestació ajunta en una sola veu, els milers de valencians que mantenen alçada la bandera de la reivindicació fonamental: la pròpia essència del país.

Es commemora una data emblemàtica; **el 25 d'abril de 1707: la batalla d'Almansa** entre les forces borbòniques i les austriacistes, que va significar la victòria del centralisme borbònic i de la qual en deriven els Decrets de Nova Planta que varen acabar amb les institucions pròpies, al País Valencià, al Principat de Catalunya i a les Illes Balears. És, doncs, un crit de rebel·lia davant d'una situació que des de fa tres-cents anys és una amarga constatació quotidiana: la pèrdua de les llibertats nacionals, encara no recuperades.

Enguany però celebrarem una victòria parcial per veure TV3 al País Valencià. Sense oblidar que la lluita fins a l'alliberament dels Països Catalans és encara molt llarga i feixuga. Per tot això, els principatins anirem a València, els cops que calgui per donar suport al sud de la Nació, que la tenim tots present, i que duem al cor aquella sentència de Joan Fuster "***o ens recobrem en la nostra unitat o serem destruïts com a poble...***"

Vicent Andrés Estellés

Vicent Andrés Estellés (Burjassot 1924-València 1993), "el millor poeta que ha donat el País Valencià des dels temps d'Ausiàs March i Roís de Corella, el poeta que va trencar el malefici" segons Joan Fuster.

Va néixer el 4 de setembre de 1924 a Burjassot (L'Horta), als 10 anys ja feia versos i llegia Vicente Blasco Ibáñez. De família humil, ben prompte va ser aprenent de forner al costat del seu pare. Estudià periodisme (becat) a Madrid, on li van publicar alguns poemes traduïts al castellà a la revista *Garcilaso*, revista oficial del règim. Acabats els estudis va fer el servei militar al Pirineu navarrès, i aquí començà a conrear la poesia d'una manera continuada.

L'any 1948 entrà a treballar al diari Las Provincias quan el dirigia Martí Domínguez Barberà. Sovintejà les tertúlies de l'editorial Torre, on conegué Xavier Casp i Miquel Adlert i començà l'amistat amb Manuel Sanchis Guarner i Joan Fuster. El 1955 es casà amb Isabel Lorente natural de Gandia. El 1956 perdé la seua primera filla "*jo vaig entrar a la vida d'adult amb una filleta morta als braços*". Posteriorment tingué un fill i una filla més. El 1958 fou nomenat redactor en cap. És l'any que Martí Domínguez va ser cessat pel discurs reivindicatiu de les falles. Amb la direcció de José Ombuena, el diari canvià de rumb i l'any 1978, després de treballar-hi trenta anys, després de rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, el poeta fou acomiadat, sense cap comunicació prèvia. Mai deixà d'escriure. Des de finals de la dècada dels setanta li han retut nombrosos homenatges com a reconeixement públic de la seua obra. Traduït a diversos idiomes, la seua influència en els poetes posteriors, és indiscutible. Al llarg de la seua vida li concediren nombrosos premis, destaquen el **Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, el 1978**, i el **Premi d'Honor de les Lletres Valencianes, el 1984**.